

MANIFIESTO SOBRE LA SITUACIÓN POLÍTICA EN CATALUNYA.

<p>MANIFEST</p> <p>REPÚBLICA I FEDERALISME. PER UNA SORTIDA D'ESQUERRES A LA CRISI ECONÒMICA I EL CONFLICTE POLÍTIC</p> <p>El fracàs de la reforma estatutària promoguda pel tripartit ha posat en evidència l'esgotament del sistema autonòmic, definitivament desbordat per la manifestació de l'11 de setembre i les seves conseqüències polítiques. S'ha obert així de nou el debat, en profunditat, sobre l'organització territorial de l'estat que ha pres per sota una dimensió d'etapa constituent.</p> <p>Aquest procés ha coincidit -no sense causes i conseqüències- amb la crisi financera que el neoliberalisme, avui dominant al món, ha convertit en depressió econòmica pel seu disseny d'aprofitar-la per desarticular l'estat del benestar i privatitzar, al màxim, les instàncies d'intervenció econòmica i assistència social. En la cruïlla d'aquest dos processos, la formació que avui governa a Catalunya, el nacionalisme català, conservador i neoliberal, ha volgut posar-se al capdavant del debat territorial, restringint-lo a un debat identitari unidimensional, per consolidar la seva hegemonia, i evitar, al mateix temps, l'erosió social que li suposa la seva ferma adhesió al programa de la depressió.</p> <p>Amb equívocs i ambigüitats -i afavorit per les respostes del govern de l'Estat, el PP i fins i tot una part de l'esquerra espanyola- l'actual Govern de la Generalitat ha posat sobre la taula, com si fos l'única opció viable ara mateix, la de la independència de Catalunya. Ho ha fet amb una maniobra política, fins ara amb èxit; amb un ús partidari de l'onze de setembre i dels mitjans de comunicació públics, d'enaltiment d'una denominada Assemblea Nacional Catalana, que és una projecció seva i dels seus apèndixs polítics en el camp del nacionalisme. Una maniobra que li ha permès deixar en la foscor la seva pròpia erosió per la política de retallades</p>	<p>MANIFIESTO.</p> <p>REPÚBLICA Y FEDERALISMO. POR UNA SOLUCIÓN DE IZQUIERDAS A LA CRISIS ECONÓMICA Y AL CONFLICTO POLÍTICO</p> <p>El fracaso de la reforma estatutaria promovida por el Tripartito ha puesto en evidencia el agotamiento del sistema autonómico, definitivamente desbordado por la manifestación del 11 de septiembre y sus consecuencias políticas. Se ha abierto nuevamente, de ese modo, el debate en profundidad, sobre la organización territorial del estado que ha adquirido, como mínimo, una dimensión de etapa constituyente.</p> <p>Este proceso ha coincidido -no sin causas y consecuencias- con la crisis financiera que el neoliberalismo, actualmente dominante a nivel mundial, ha convertido en depresión económica por su intención de aprovecharla para desarticular el Estado del bienestar y privatizar, al máximo, las instancias de intervención económica y asistencia social. En la encrucijada constituida por estos dos procesos, la formación que hoy gobierna a Cataluña, el nacionalismo catalán, conservador y neoliberal, ha querido encabezar el debate territorial, restringiéndolo a un debate identitario unidimensional, para consolidar su hegemonía, y evitar, al mismo tiempo, la erosión social que le supone su firme adhesión al programa de la depresión.</p> <p>Con equívocos y ambigüedades -y favorecido por las respuestas del gobierno del Estado, el PP e incluso una parte de la izquierda española- el actual Gobierno de la Generalitat ha puesto sobre la mesa, como si fuera la única opción viable ya, la de la independencia de Cataluña. Lo ha hecho con una maniobra política, hasta ahora con éxito; con un uso partidario del once de setiembre y de los medios de comunicación públicos, de enaltecimiento de la denominada Asamblea Nacional Catalana, que es una proyección suya y de sus apéndices políticos en</p>
--	---

que ha vingut practicant i que des de la primavera passada havia anat produint una onada creixent de contestació social, amb el moviment del 15-M, les vagues de treballadors i estudiants, les mobilitzacions contra els desnonaments i tantes i tantes manifestacions d'indignació i rebuig.

El que està en joc el 25 de novembre no és, en primer terme, la independència, sinó l'establiment d'una nova correlació política, que fins i tot substitueixi com a referent la manifestació de l'11 de setembre. Correlació en la qual Convergència i Unió aconsegueixi l'espai de maniobra absolut que necessita per gestionar la crisi política i econòmica i garantir una nova hegemonia per dècades, com la de l'etapa pujolista. També està en joc l'anorreament de l'esquerra crítica amb les polítiques neoliberals, sigui per la via del desdibuixament polític o per la via de la minimització electoral, o les dues sumades.

És una elecció per una legislatura, no per un moment de decisió. Per tant cal tornar a posar, també, en el primer pla del debat l'actual crisi econòmica i les intencions i conseqüències de la política neoliberal, de la qual CiU fins ara s'havia manifestat com a millor intèrpret que el mateix Partit Popular. I no només plantejar el debat en termes de denúncia, sinó sobretot en termes d'alternativa: una resposta d'esquerres de transformació social i econòmica, que reivindiqui sense reticències les polítiques públiques d'assistència i protecció social i propugni anar més enllà amb la proposta d'un nou model polític i social, no capitalista i radicalment democràtic; de superació de la configuració neoliberal de la Unió Europea i de la unió monetària, avui per avui al servei dels centres de poder econòmic i sense sistemes de control democràtic real sobre la presa de decisions i l'execució de les polítiques comunes . En aquesta línia cal reforçar la pressió per la renovació democràtica, immediata; cosa que ha d'incloure la sempre ajornada qüestió de la forma de l'Estat, obrint pas a la substitució del règim monàrquic pel

el campo del nacionalismo. Una maniobra que le ha permitido disimular su propia erosión por a la política de recortes que ha venido practicando y que desde la primavera pasada había ido produciendo una ola creciente de contestación social, como el movimiento del 15-M, las huelgas de trabajadoras y estudiantes, las movilizaciones contra los desahucios y tantas otras manifestaciones de indignación y rechazo.

Lo que está en juego el 25 de noviembre no es, en primer término, la independencia, sino el establecimiento de una nueva correlación política, que incluso sustituya como referente a la manifestación del 11 de setiembre. Correlación con la cual Convergència i Unió consiga el espacio de maniobra absoluto que necesita para gestionar la crisis política y económica y garantizar una nueva hegemonía por décadas, como la de la etapa pujolista. También está en juego la aniquilación de la izquierda crítica con las políticas neoliberales, por la vía del su difuminación política o por la vía de la su minimización electoral, o por ambas.

Es una elección para una legislatura, no para un momento de decisión. Por lo tanto es necesario volver a poner, también, en el primer plano del debate la actual crisis económica y las intenciones y consecuencias de la política neoliberal, de la que CiU hasta ahora se había mostrado como mejor intérprete que el propio Partido Popular. Y no sólo plantearlo en términos de denuncia, sino sobre todo en los de alternativa: una respuesta de izquierdas de transformación social y económica, que reivindique sin reticencias las políticas públicas de asistencia y protección social y propugne ir más allá con la propuesta de un nuevo modelo político y social, no capitalista y radicalmente democrático; de superación de la configuración neoliberal de la Unió Europea y de la unión monetaria, hoy por hoy al servicio de los centros de poder económico y sin sistemas de control democrático real sobre la toma de decisiones y la ejecución de las políticas comunes . En esta línea cabe reforzar la presión para la renovación

<p>republicà, en una decisió lliure i específica del poble.</p> <p>Pel que fa al debat territorial, el primer que refermem és la defensa d'una resolució basada en el reconeixement i exercici del dret d'autodeterminació; per mitjà d'una consulta popular específica en termes de disjuntiva, no del plebiscit d'una única proposta. Entenem que ni l'estat centralista ni la fórmula, unitària, de les autonomies representa la multinacionalitat que existeix en el territori de l'estat espanyol. I també que la independència, que no ha estat l'opció històrica de l'esquerra alternativa, tampoc és, a més, la solució que tradueix, en termes institucionals, aquesta multinacionalitat, també present dins de Catalunya.</p> <p>Per això defensem com alternativa pròpia la instauració d'una reorganització política territorial republicana i federativa, hereva de la tradició emancipadora del federalisme català i espanyol, des dels temps de Pi i Margall. Aquesta solució federativa ha d'adequar-se a la multinacionalitat, reconeixent i traduint políticament i institucionalment l'acord d'unitats sobiranes, corresponents a les diferents nacionalitats, que s'uneixen en un pacte lliure de pobles lliures.</p>	<p>democràtica immediata; que ha de incloure la sempre diferida qüestió de la forma del Estat, obrint pas a la substitució del règim monàrquic pel republicà, en una decisió lliure i específica del poble.</p> <p>En lo que respecta al debat territorial, lo primero que reafirmamos es la defensa de una resolución basada en el reconocimiento y ejercicio del derecho de autodeterminación; por medio de una consulta popular específica en términos de disyuntiva, no del plebiscito de una única propuesta. Entendemos que ni el estado centralista ni la fórmula, unitaria, de las autonomías representa la multinacionalidad que existe en el territorio del estado español. Y también que la independencia, que no ha sido la opción histórica de la izquierda alternativa, tampoco es, además, la solución que traduce, en términos institucionales, esa multinacionalidad, también presente en Cataluña.</p> <p>Por eso defendemos como alternativa propias la instauración de una reorganización política territorial republicana y federativa, heredera de la tradición emancipadora del federalismo catalán y español, desde la época de Pi i Margall. Esta solución federativa ha de adecuarse a la multinacionalidad, reconociendo y traduciendo política e institucionalmente el acuerdo de unidades soberanas, correspondientes a las diferentes nacionalidades, que se unen en un pacto libre de pueblos libres.</p>
---	--

ADHESIONES:

Las personas que deseen incorporar su firma como apoyo a este manifiesto deberían introducir sus datos en <http://www.peticionpublica.es/PeticaoAssinar.aspx?pi=P2012N30973> (o en su efecto enviando sus datos a una de las siguientes direcciones de correo: "Alejandro Andreassi Cieri" alejandro.andreassi@uab.cat, "José Luis Martín Ramos" josep.martin@uab.cat y "Salvador López Arnal" salarnal@gmail.com)

Muchas gracias compañeras, muchas gracias compañeros.

PRIMEROS FIRMANTES

NOM I COGNOMS	PROFESSIÓ	CIUTAT
Manuel Martínez Llana	Profesor Titular de Universidad. UPM	Madrid
Salvador López Arnal	Colaborador de Rebelión y El Viejo Topo.	Barcelona
Carlos Mario Gutiérrez González	Administrativo y estudiante de Historia	
Àngel Duarte Montserrat	Catedràtic d'Història Contemporània Universitat de Girona	Girona
Jaime Ramajo Escalera	Economista	
Rosa Ribell Boada	Jubilada	Sabadell
José Luis Martín Ramos	Catedràtic d'Història Contemporània UAB	Barcelona
Alejandro Andreassi Cieri	Professor Titular d'Universitat. UAB	Sant Cugat del Vallès
Jordi Torrent Bestit	Jubilat	Barcelona
Joaquín Miras Albarrán	profesor de IES	Sant Cugat del Vallès
Carlos Valmaseda Blanco	Bibliotecario	Badalona-Manila
Soledad Bengoechea Echaondo,	Historiadora	Barcelona
Giaime Pala	Historiador	Barcelona
Antonio Navas Robles	Médico de familia.	Barcelona
Joan Tafalla	Mestre d'ensenyament primari	Sabadell
Francisco Morente	Professor Titular d'Universitat Autònoma de Barcelona	Cardedeu
Martín Rodrigo Alharilla	Professor Titular d'Història Contemporània	Terrassa
Alberto Herbera López	Obrer metal·lúrgic	Molins de Rei (Barcelona)
Núria Bergé Pijuan	Mestra d'Ensenyament	Barcelona

	Secundari, Jubilada	
Carles Gil Farré	Professor	Barcelona
Eduard Rodríguez Farré	Professor d'investigació i metge	Barcelona
Antoni Montserrat Solé	economista	Barcelona
Mariano Aragón Pascual	Director de la ACIM	Sant Cugat del Vallès
Miguel Riera	Editor	Mataró (Barcelona)
Francisco Jose Saucedo Pedregal	Bombero	Barcelona
Ramón Franquesa Artés	Profesor de la UB, Económicas	Barcelona
Antoni Lucchetti Farré	Abogado	Barcelona
Manel Gracia	jubilado	
Ángel Trasobares Castillo	Historiador	Barcelona
Marta Campoy Fernandez	Professora Inst Pere Calders	Sabadell
Miguel Ángel Domenech Delgado	Jubilado	
Salvador Jové Peres	Economista i Ex-eurodiputado de IU	La Garriga
Elena Lorente Pérez	Periodista i profesora	Barcelona
Maria Teresa de Pedro Bonilla	Enfermera y Licenciada en Historia.	Pinto (Madrid).
Armando Sánchez López	Metalúrgico	Terrassa
Matteo Manfredi	Archivero	Barcelona
Juan Isidro Calderón Paz	profesor de Secundaria	Sabadell
José Francisco Navajas Adán	profesor de Secundaria	Terrassa
Jorge Riechmann	Profesor Titular de Filosofía Moral UAM	Madrid